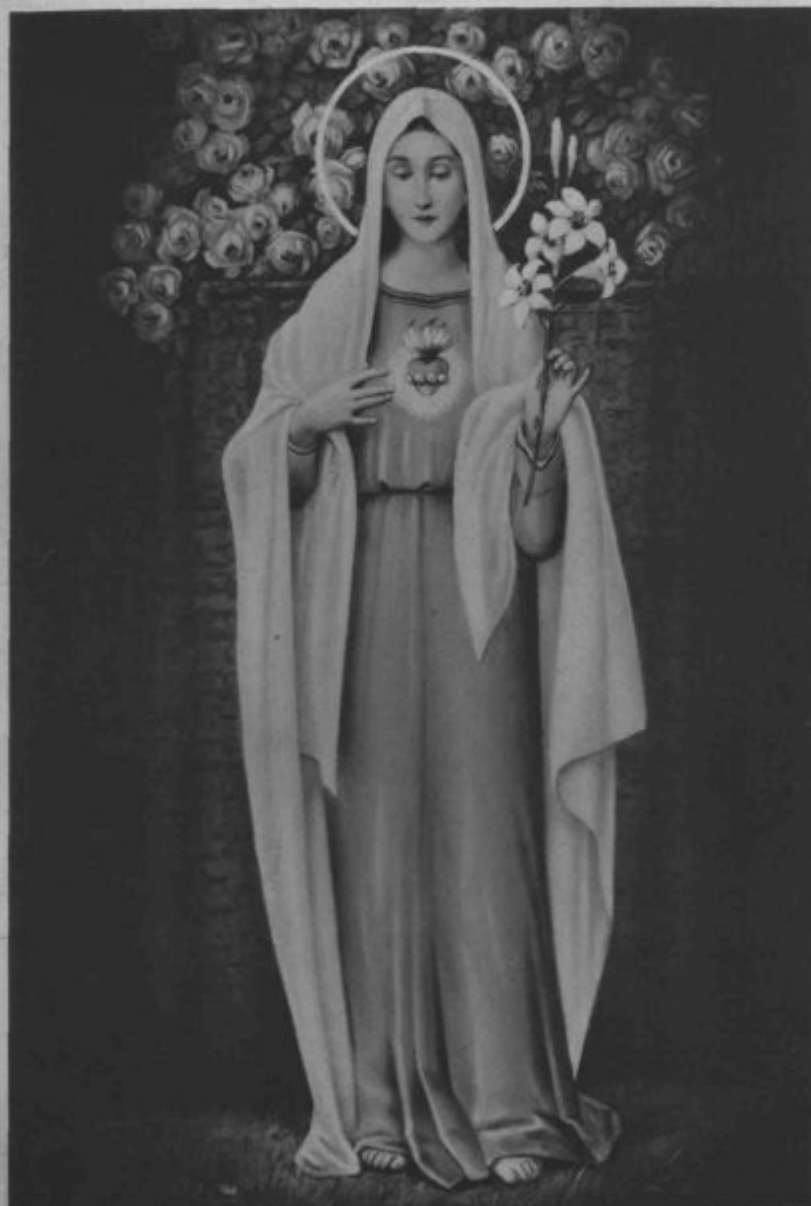

Poštnina plačana v gotovini.

Štev. 1.

8. januara 1938.

34. letnik

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sy. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skülpni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1939 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Dühovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se slüžijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom drüštvi“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš slüžiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvu.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernsta v Lendavi.

Iz pisem naših, ki so se v tujini Bogi posvetili.

Dominko Štefan, salezijanec, jüžna Francija, se zahvalüje na rednom pošilanju Marijinoga lista. Ga jako veseli, posebno zdaj, gda je sam Slovenec v bogoslovji. Žele vesele božične svetke i srečno novo leto.

Jakob Avgüstin iz Lipovec v Italiji, je bio nekaj dni doma med počitnicami. Za naše liste je zdaj še bole hvaležen, ka so še 3 Prekmurci poleg njega v istom mestu. Molili bodo zlasti za tiste, ki hodiü po tujini za penezi, pa so pozabili na svojo düšo.

Ritlop Ignac iz G. Bistrice v Turini. Čtenje naših listov njemu tñdi hasni, da ne pozabi domačega jezika. Zdaj je že 11 let v Italiji. Predstojniki so ga poslali na univerzo, da se izšola v matematiki i fiziki. Žele, naj Bog g. Klekla še dugo občuva v deli, štero je na takši düševni i prosvetni hasek našega lüdstva.

Anton Zelko piše iz Turina, da so letos tam 3 Slovenci: profesor Šeruga, bogoslovec Sraka i on. Večkrat ide v cerkev Marije Pomočnice i tam pred oltarom sv. Ivan-a Boska moli, da bi Bog še dugo ohrano g. Klekla za blaženost našega naroda. To je njegova zahvala za Marijin list.

Hv. J.

Cachan, 14. dec. 1937.

Velečastiti gospod urednik!

V zadnjem mojem pismi nej sam bila gvüšna, či Vam bom mögla kda več kaj pisati. Dnes pa mam malo prilike za malo pisanje. Veseli me, da Vam kaj malo opišem moje stanje, — žmetno pa mi je, da Vam morem to pisati, ka si — cenjenoga lista, naših dragi Novin nemrem naročiti za prihodnje leto 1938, Nemrete si misliti vlč. gospod urednik, kak težko se po-

LETO 34.

8. JANUARA 1938.

ŠTEV. 1.

„I prikazalo se je veliko znamenje na nebi: žena, obdana z suncom, i pod njenimi nogami mesec i na njeni glavi venec iz dvanajstih zvezd“. (Razodetje, 12. 1.)

1. Zvezda.

Prvo zvezdo naj opevlem, ki te diči Mamika:
globoka je to *poniznost*, v šteroj se za dekle maš,
gda postaneš Mati Boža, gda dobiš nebesko čast,
gda tvoj Sinek čude dela, venča čast ga velika;
ti kralica nebe zemle, v hiši maloj si doma,
prosta tvoja je obleka, skromna tvoja hranica,
skoro nišče te ne pozna, nišče časti ti ne da,
v Nazareti si najzadnja, kak tlačena travica . . .
Gda so Sina k smrti gnali, ga križali, vmorili,
so tebe zavrgli rekši: slabo odgojila ga,
gda so njegov plašč delili, se z tebe norčarili:
z svile bi ga leško stkala, sama v svilaj bila vsa . . .
Gda je stano Sin od mrtvih v nepopisnoj radosti,
gda tebe na Srce stisno i ti plačao vse boli,
te hudožni so tajili, da si Mati Radosti,
da si Mati Večne Reči, ki pri teb' se odgoji . . .
Pa si znala, da po smrti, močno do te žalili,
vendar si odprla srce vsem žalivcom na stežaj,
vse za deco si sprejela, vse zročila Sini si,
naj obda je v večnoj slavi njegov boži ves sijaj . . .
Nikdar tožba je ne prišla z tvojih čistih, svetih vüst,
vse prenesla nemo, tiho, si kak Jezuš Sinek tvoj . . .
O ponizna ti devica, zvrachi gizdo i odpust',
naj ponizni bomo vredni gledati obraz svet' tvoj.

Srčen.

Naročnikom.

V 34. leto smo stopili z Marijinom listom. Lepa leta, te pravili. Prav mate. Še lepša leta pa bodo prišla, večna, vsikdar vesela i preblažena, če ostanemo stanovitni pri Marijinom listi, če ga bomo čteli, njegove navuke si v srce sadili i je gojili. Marija je naša mati. Po njeni dobroti smo dobili njeni list, Marijin list. Ona ga je čuvala i pripelalo v 34. leto obstoja. Kak velika milost, kak velika dobrota, če pomislimo, da so strašni viheri divjali nad Marijinom darom, nad njenim listom, gda ga je napadao brezverski tabor, kak smo vūpali Slovenci ž njim na svetlo, gda nam ga je zebrano bolševizem, gda ga zavirala v rasti posvetnost duše. I Marijin list je vse to prestao, ar je

Jezušek, v tom novom leti polevaj svojo rožico, našo dušo, da zraste v lūbezni do Marije, tvoje i naše Mamike, ka mo vredni njene materne lūbezni.

Marijin dar. Ona ga čuvala i ga bo. Ona nam ga je dala i nam ga ne bo vzela, ona nam ga je poklonila i svoje materne lūbezni njemi ne bo nikdar odklonila. I ravno ta lūbezen je največši dar, ki ga duša le more sprejeti. Marijin list je dar Marijine lūbezni. Marijin list čteti je zato zahvala za to lūbezen i ponizna pa goreča prošnja, da nam Marija svoje lūbezni nikdar ne odpove, nego jo den za dnevom povekšava.

Dragi naročniki! To naj bo vaš namen pri naročitvi Marijinoga lista, zato ga naročite, naj zkažete lūbezen do nebeske

matere i si zaslužite vsikdar vekšo njeno lübezen. Širitelje, v te namen ga širite! Dopisniki i sotrudniki, v te namen sodelujtel! Vsi iz lübezni do nebeske Mamike se zbirajmo okoli Marijinoga lista, da dobimo kem vekšo lübezen Marijinoga maternoga Srca. Ta lübezen nas bo rešila zmotnjav denešnjega časa, ta Marijina materna lübezen nam bo zagotovila srečno smrt, ve na njo obrača sv. Cerkev reči sv. Düha: „*Kl mene najde, življenje najde i zveličanje si zajmle od Gospoda*“. (Pril. 8—35.) Naj mo vredni te Marijine lübezni, v kem vekšoj meri, je moja žela v novom leti za vse naročnike, širitelje i sotrudnike Marijinoga lista. V Mariji vsi pozdravljeni! V lübezni do Marije vsi rastle! Marijine materne lübezni postānite vsi vredni! To vam žele

Crensovci, 1938. jan. 1.

Klekl Jožef,
dühovnik, vrednik.

Če popotnik, šteri kre vode Rhone stople dol proti nižinam, pride do ednoga določenoga kraja, naednok zagledne, kak se na levoj strani bregovje zaprejo i se njegov razgled razširi, nebo postane bole jasno, zemlja rodovitnejša i zrak milejši: to je Provence.* Vleče se po dolinaj, štere že zgübijo podobo goratoga sveta, notri do morja, šteroga obala ma bogati zaklad zgodb i pripovedk. Poleg Rhone i Alp jo na tretjoj strani obdaja Sredozemsko morje, v štero se izliva silovita provansalska voda Durance. Ne počivle dolgo pogled na toj pokrajini i že zapazi v njoj naravno zgodovinsko sorodnost z znamenitimi deželami staroga veka. Grčke naselbine so njoj že v ranoj zgodovinskoj dobi prinesle semena vzhodne kulture, Rim, ki njoj je dao ime, jo je okraso z razvalinami, porüšo je njene varaše i te razvaline so vredne, da jih je razrüšila tista rimska sila, šteroj ne mogeo nišče odpovedati slave, ar je celi svet ž njov napunila. Gda pa je stari vek prepadno, je ohranila Provansa pri bogastvi svojih spominov i šče bole pri svojoj naravnoj živlenskoj punosti svojo posebnost. Mela je svoj jezik, svojo pesnitev, svoje navade, svoj naroden značaj, vse tiste darove, ki malo pokrajino napravijo znamenito.

Gda so potom nova kraljestva nastajala i so se meje njihovih dežel že določavale, je pripadnola Provansa, ar te usode ne mogla zabraniti, kak dar nebes, Franciji. Ar so jo že stari

* Izgovorimo: Provansa, pokrajina v južnoj Franciji.

poznali kak zapadno deželo lepote, je postanola za Francoze prvo izhodišče, kde je njihova domiselnost prišla v stike z Italijov, Grčijov i Malov Ažijov, z vsemi kraji, štere dūh občūdije, i z vsemi imeni, ki navdūšijo srce.

Če sta že narava i zgodovina vnogo dali Provansi, je za njo šče več napravila vera. Vnogi kraji so bili posebno blagosloveni s tem, da so bili po skrivnostnoj božoj previdnosti zebrani za posebne dogodke. V Egipti je tekla zibeo Mojzešova; šče zdaj se kadi Arabija od ognja i bliska na gori Sinaj i pesek njene pūščave je ohrano stopnje božega lūdstva; pred tem lūdstvom se je razdelo Jordan na dvoje i od libanonskih cedar do jerihonskih palm je mogla Palestina poslušati i gledati stvari, štere človeštvo ne pozabi do konca sveta. V toj deželi je prišeo boži Sin na svet; tū se je oznanjala njegova reč, da svet navči živeti, tū je tekla njegova krv, da svet odkūpi. Gda pa je potom Rim postao središče celoga sveta, je sprijao med svoje zidove namestnika Jezua Kristuša i v začūdenji je slūžo Kapitol čistomi sijaji zmagoslavne lūbezni, čeravno je bio prle tak dugo v slūžbi krvavoga zmagoslavja zmagovitih vladarov. Ti kraji so posvečeni veri, to so sveti kraji i skoro bi lahko pravili, da bole pripadajo nebesom kak zemli. Nebo pa je pri razdelitvi te milosti, ki je zemli podeljena, prihranilo deo tūdi za Provanso, edinstveni deo, šteri je kak svedočanstvo Jezušovoga življenja na zemli.

Če se od Marseille-ja obrnemo proti Alpam, stopimo v dolino, ki se vleče vštric morja, od šteroga nam visiki bregovje pogled zabranijo; nasproti tem se zdigavajo drūgi gorski grebeni. Med tem skalnatim zidovjom se spūšča dolina proti strmoj kotlini, štera njoj na pogled zapira pot. Skoz rende drevja med dugimi travniki se počasi vali reka, ki s svojimi hasnovitimi vodami bogati na stotine naselbin. Njeno ime je temno kak njeno vodovje. Za popotnika je nekakši vodnik. Bregovje jo nekaj časa vtesnjūje, gde pa se na malo vekšem poli razširi, se včas obrne na levo, se zavije v globeli, gde postane gorska reka; potom se zdigava po zamotanoj poti med z šumami poraščenimi višinami i golimi vrhovi i naslednje najde svojo vretino na mirnoj visikoj planoti, nad štero se kak njena korona zdigavle pošastna skala. Šče ne dugo je bio popotnik sredi bogatoga, živoga varaša, ki je kak kralica Sredozemskoga morja. Vido je dim nad valovi morja i čūo kričanje lūdi. Vido je, kak so se od yseh strani obzorja bližale ladje, štere je ne gnao telko veter, nego moč kinčov, z šterimi so bile naklajene. Tū pa je vse mirno i tiho kak tūdi golo i pūsto. Če človek občūti te mir i pogledne siromaštvo te divjine, skoro misli, da hodi po skrivnostnih potaj v nedostopne samote starodavnih Teb. Na sredi planote opazi razpadlo zidovje, na zvūnešnjem robu stoji za malim breščekom nekaj hiš. Ali samo ti sledovi življenja so ne sposobni, da bi oslabili veličasten vtis toga kraja. Srce slūti v toj pūstoj samoti sledi bože navzočnosti.

Na sredi med temi visikimi pečinami, ki se kak kamenita mreža druga za drugov vrstijo, zapazi oko človeče prebivališče, štero zgleda, kak da bi tam obvisilo, i spodaj les, ki je jako lepi viditi. To že ne več tisti vitki dišeči jelič Provanse, ali bû-kev, tûdi ne več tistih zelenih streh, štere je popotnik večkrat nad svojov potjov naišeo. Lehko bi pravili, da se je po nerazložljivo čûdi tû razširila severna lepota rastlinskoga življenja. Tû je zemla i podnebje jûžno, a rastlinstvo je spodobno angleškomi. Samo dva stopaja oddaljeno od tam pa je na stranskoj steni gore že prava narava pokrajine; te deo pa dela izjemo. I če idemo naprej, nas včasî zakrije les s celov svojov veličinov v svojoj globini, v svojoj tmičnosti i v svojoj tihoti, les spodoben onim svetim šumam, štere sekira pradedov nikdar ne oskrunila. Tûdi tû majo samo stoletja dostop; sama so vladala i ešče tû vladajo kak posredniki stare častitljivosti, ki ma višji izvor od njih.

Što je hodo po tom kraji? Što je na tom vozkom kraji zemle tak mogočno sled zapûsto? Kaj je ta pečina? Kaj te les? Kaj nazadnje te prostor, gde se nam vse tak velko dozdeva.

O. Marseille, ti si vido prihod gosta, šteri je negda na toj gori prebivao! Ti si vido, kak je iz slaboga čuna stopilo bitje, ki ti je prineslo drugi obisk z Vzhoda. Prvi ti je dao tvoje pristanišče, tvoje obzidje, tvoje ime, tvoj začetek; drugi ti je dao šče več, zavûpao ti je žive ostanke iz življenja Jezusa Kristuša, dûše, štere je on na zemli jako nežno lûbo, zvoljene bože prijatele. Na križi je zročo Jezus Kristuš svojoj materi Janoša apoštola, tebe je pa Jezus Kristuš, gda je bio na visini svojega veličastnoga vstajenja med premaganov sencov smrti i vstajajočov svetlobov večnoga življenja, zebrao za varno zavetišče svojih najbolje lûblenih prijatelov. Ali bi bilo potrebno ti je ime-nûvati? Ne, ti se jih vsigdar verno spominaš, tvoja zgodovina zna od njih pripovedavati, v tebi se je izročilo od tvojih gostov pomešalo s spomini prvih začetnih dni tvoje vere i sveta zarja tvojega krščanstva je zednim grob, v šterom ti med tvojimi apostoli častiš prijatele Jezusove.

Bio je to *Lazar* iz Betanije. šteroga je Kristuš od mrtvih obûdo; bila je to njegova sestra *Marta*, ki je vidila, kak je Lazar stano iz groba i ki je vervale v moč Sina božega še prle, kak se je ta pokazala; bila je šče druga žena, obeh sestra, štere ime je šče vnogo slavnejše, ar je dobila več lûbezni i je zaslûžila vekšo lûbezen i od nje je pravo Gospod: *Njoj so odpûšćeni vnogi grehi, ar je vnogo lûbila*. To je ona, ki ga je prva vidila na vûzemsko zajtro, ar je mela v srci tistoga, šteroga lûbezen je gorela zâ vse dûše do smrti.

Toj ženi je posvećeno to popisûvanje. Gda je že evangelij razneso njeno hvalo po celom sveti, svet več ne potrebûje, da bi mrtelno pero v našem časi oznanjalo njeno slavo. Niedno ime je ne tak lahko vzbûdilo zanimanje lûdi kak njeno. Greh sam zna vzbûditi obćûdovanje v mislećih glavaj, a njena jakost njoj odpre pot do roda brezgrešnih src.

Sveta Marija Magdalena, sprosi nam milošča prave pokore.

Marija Magdalena se dotika obeh strani našega življenja: grešnica nas moči s svojimi skuzami, svetnica nas boža s svojov prisrčnostjov. Prva skrbi za naše rane pri nogah Zveličitela, druga v zameknjenji nad njegovim vnebohodom. Če pa Marija Magdalena ne potrebüje drugo kak boži glas v evangeliji, da se njeno ime povzdigne, njoj le slobodno zaspevlimo hvalno pesem, štere odmev naj kak blagoslov pride do našega srca.

To je naša žela. Mogoče, da naš glas zgene razvaline Sainte-baume-a, i Provansa, prebüjena iz spanja, štero zadržüje njeno pobožno čüstvo, znova najde za veličastno češčenje prvejšo lübezen svojih očov ino plemenitost svojih knezov.

Prvo poglavje.

Jezuš Kristuš kak prijateo.

Prijateljstvo je najpopolnejše čüstvo človeče, ar je najbolje neomejeno, je najčistejše i sega najbolje globoko v düšo. Poglednimo lübezen med stariši i decov: dete si očo i mater ne zébralo samo, bilo je rojeno brez svojega sodelovanja; i kelko vekši krog življenja začne za časa mladih let njegovo srce zavzemati, telko bole začenja spoznavati potrebnost, da po lastnoj izberi išče bitje, šteromi bi se moglo izročiti. Če njegovi stariši, gda vidijo pogrešek, ki se da opaziti tüdi pri lübezni najboljšega deteta, ščejo pridobiti njegovo srce s slabostjov, po šteroj se detinstvi približajo, bodo v njem skoro gvüšno vzbüdili klico nezahvalnosti. I če vršijo tisto sveto oblast, štero njim starost i pamet zavüpata, z resnov lübeznijov, da jo tak tüdi ohranijo, postane dete bole poslüšno i vdano i si bo pridobilo močnejšo zavest svojega razmerja do starišov. Ali prilastilo si bo tüdi tisto boječnost, štera, čeravno je šče tak deteča, ga čuva pred mišlenjom vkanlive ednakosti.

Včasi, kak doraste, ali šče celo prle, si bo sin prizadevao ločiti se od šče tak lübeznive matere i izpuniti tiste lepe, a zednim tüdi strašne reči, svetoga pisma: „Mož bo zapüsto očo i mater i bo šo za svojov ženov.“ Ali ne najde bar tü tisto slobodno izvolitev, štera je prva med glavnimi pogoji lübezni? Nikak ne! Na stotine zapovedljivih okoliščin določa moži tovarišico njegovoga življenja. Rojstvo, imanje, pa tüdi druge prilike njemi pišejo zakone, po šterih se ma ravnati i to v hipi, v šterom bi moglo odločiti samo njegovo srce; i kak z rožami ovenčana klavna daritev stopi pred oltar, da vse obeča, a malo da. Kelko je ženitev, pri šterih lübezen jako mali delež ma? Kelko familij, šterih mišlenje je poznana brezbriznost? I če bi si obe düši istinsko med sebov pogučavali, i če bi redka iskra medsebojnoga nagnenja oživlala oba, ki sta si vernost i lübezen obečala, bi le bile toj sreči nastavljene prevnoge zanke, tak da bi šče prerano moglo priti do spadaja. (Dale.)

Sv. Ivan Bosko.*

(R. J.)

Dosta so že naši listi pisali od toga znamenitoga človeka. Največkrat je bila opisana njegova delavnost i uspeh, sad te delavnosti. Menje pa se je pisalo od njegove duševnosti, od njegovih jakosti, od toga, ka napravi pravzaprav človeka svetoga.

Letos je 50 letnica Don Boskove smrti. Vmro je 31. jan. 1888., star 73 let. Ob toj obletnici bodo časopisi dosta pisali. Tudi naši. Marijin List bo več mesecov prinašao kaj lepoga od Don Boska. Bo to predvsem opis njegove močne duševnosti. Podali bomo kak najbolje verno sliko Don Boskove duše.

Na prvi pogled je bio Don Bosko kak vsakši drugi duhovnik. Postave pravilne, dostojnoga obnašanja, po navadi malo s priklonjenov glavov. Velika i stalna je bila njegova zbranost. Ta notrašnja zbranost ga je pa delala tudi od zvüna tak privlačenoga, da vsakši, ki ga je zagledao, ga je tudi globoko spoštüvao. Rahel nasmeh njemi je žareo celi obraz i dajao tak lepi izraz, da je izgledao kak z drugoga sveta. Žive i predirlive oči so razodevale dušno velikost pa milino. Z velikov prijaznostjov v ravnanji si je navezao srca vseh, posebno pa tistih, ki so ž njim živeli. Nekoč je eden pravo: Don Bosko se nam vidi kak bi sam boži Zveličar bio.

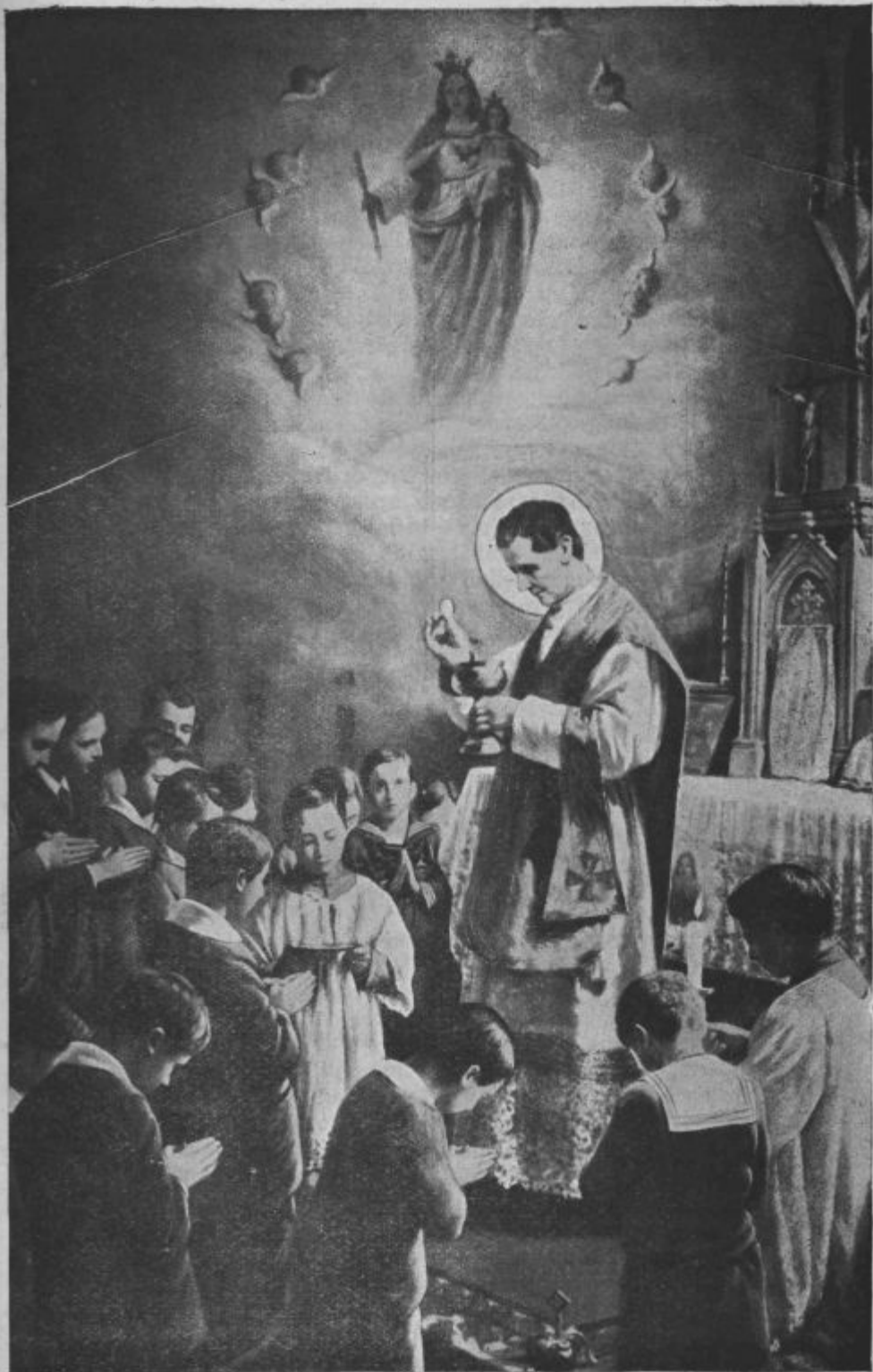
Sodba vseh, ki so zavüпно ž njim občevali, je, da što je duže časa prebivao v njegovej bližini, je ne zapazo pri njem napake, pač pa odkrívao zmerom nove, občüdovanja vredne kreposti.

„Z Don Boskom sam se razgovarjao pogostoma v Turini, v Genovi, v Florenci“ — tak jezuit pater Franko — „i večkrat jako dugo, na štiri oči, pa zavüпно. Vtis, šteroga je Don Bosko prvi hip napravo na mene, je bio te, da je on preprosti i dobrohoten človek. Par njegovih reči je zadostüvalo, da se mi je prvi vtis jako povekšao. Poslüšajaoč njegove razgovore, sam spoznao, da mam pred sebov moža izrednoga i globokoga razumevanja, čüdivite razsodnosti, najčistejših i najbolje svetih namenov. Njegovo merno i neprisiljeno govorenje se mi je vidilo tak vrejeno i važno, da bi bilo vredno sproti vse napisati. Ne vem, što ná sveti govoreč z menov, mi je vzbüdo vekše občüdovanje. Čüto sam, da se razgovarjam s svetnikom“.

Ravnotak so sodili Don Boska tisti, ki so ga skrbno opazüvali. Škof Fr. Serenelli iz Verone je l. 1884. po večdnevnom bivanji v Turini i po marlivom opazüvanji Don Boska, zapisao to: „Kakšte se trüdim, da bi v njem najšeo človeka, ne najdem drugoga kak svetnika“.

Bogati i siromaki, znanci i tihinci, dobri i slabi so v njem meli prijatelja, tolažnika, očo. Za svakoga je meo dobro reč.

* Že više kak 80 let naš narod pozna Don Boska. Tak smo navajeni na to ime, ka čiravno bi od časa, gda je bio proglašeni za svetnika, mogli pisati samo Sv. Ivan Bosko, ga ešče zmerom zovemo Don Bosko.

Sv. Ivan Bosko.

Vsakoga je sprejemao z istov prijaznostjov. Tudi po vulicah i na dvorišči se je stavlaop pa se razgovarjao z dečkeci ravno tak lübeznivo kak z odličnimi ljudmi. Govoro je počasi, polagajoč važnost na vsako reč. Odbijao je prazno i žalivo govorenje. Ne se je bojava opomniti tistoga, ki je tak govoro. Njegova reč je bila merna, vzbodbüjajoča, dostakrat tudi šaliva, a dostojna.

Glavna predstoinica sester Marije Pomočnice pripovedavle: „Pelala sam k Don Boski edno sestru, ki je trpela zavolo škru-poloznosti (nemir düšne vesti. Vr.) i je bila zavolo toga v nevolu sebi i drugim. Merno je poslušao njeno dugo pripove-davanje, nato me je pitao: — „Čüjte, poznate vi knigo Bertol-dino?“ — „Ne gospod, ne poznam je“. — „Dobro bo, či si jo kúpíte. Gda bote vidili to svojo hčerko zamišleno, prečtite njoj par strani iz te knige. Sestri drugoga ne trbe, kak razvedrila i da je vesela v Gospodi“. — Zaistino osvedočevalna reč svetoga moža, zdrüžena z naporom, šteroga je doprinesla sestra, da je bila pokorna, je obrodila zaželjeno ozdravljenje.

Njegova potrpežljivost je ne mela mej. Lübezen, s šterov je sprejemao, je spodbüjala vsakšega, da je prišeo znova k njemi, gdašte je bilo potrebno. Vsikdar vlüden, prijazen. si je prizade-vao, da je ne šo ničče od njega nezadovoljen. Tudi te, gda se šlo za reči, šterih je ne mogeo dovoliti, je znao tak lübeznivo ravnati, da je bilo vsakomi prav, i vnogi so govorili: — „Tak se vidi, ka Don Bosko nemre nikaj odreči“. — Je pa tudi rad drugim priporočao: „Skrbite, da bo vsakši, ki ma z nami opravi-ti, šo od nas zadovoljen: da bo vsakši, ki se nam približa, postao naš prijateo“.

Tudi se je ne razburjao pri nasprotüvanjih i v preganjanji. Koliko bole ostro i žalivo je govoro njegov nasprotnik, toliko milejše i bole merno je odgovarjao. Kardinal Kaljero piše: „Nekši nemernež se je približao Don Boski, se obnašao jako nevlüdno, se dro i govoro skrajno nedostojno. Don Boskovi prijazni i lü-beznivi odgovori so ga pa tak zravnali, da se je pomirio i pred vsemi dečki proso, naj njemi odpüsti. Či je spoznao, da svo-jega nasprotnika ne osvedoči, je rajši nikaj ne govoro.“

Vsem se je dopadnolo njegovo obnašanje, ar je bilo tak neprisiljeno, skromno i ponizno. Ponizen je bio, gda je mogeo iti v kakšo odlično družbo. Na pitanje, gde je rojeni, ka so njegovi starišje, se je ne sramüvao priznati, da je njegovo rojstvo siromaško, da so njemi k šolanji pomagala smilena srca. Rad se je oponašao s tem, da je bio čisto navaden dühovnik, brezi kakšega častnoga ali dostojanstvenoga naslova. brezi doktorata, brezi profesure. — „Jaz sem nevolen Don Bosko. Moj jedini naslov je: glavar bodikajčkov“. — Drüge“je jako rad počaščao, z njim pristojnimi naslovi. Po zgledi sv. Frančiška Sa-leškoga je v tom izkazüvanji časti i poštüvanja bio rajši rado-darnejši, kak da bi se pregrešo.

Čiravno je z vsemi občevao z odkritosrčnov priprostostjov, je nikomi ne ostao dužen priznanja, ki pristoja oblastnikom, tudi

najvišjim, po opomini sv. Pavla: *čast, koml' čast*. Velika gospoda, ki so ga skrbno opazovala, so se čudila i večkrat je šteri djao: „Gde pa se je Don Bosko navčó takših nastopov? Čisto dovršen je v svojem obnašanji, je popolen dvorjanik“. Pavel Albera je neštetokrat to číio túdi na Francozkom, gde je Don Bosko obiskavao več pokrajin. To njegovo prikúplivo postopanje je bilo túdi eden od vzrokov, čiravno postranski, da so si ga gospoda želeli, kak gosta v svojih palačah.

Ravnotak vlúdno je občevao s siromaki. Nikdar ne stopo v njihove híže, ka se ne bi odkrio. Njemi so bili vsi vednaki, vsi velki; ar vsi so deca boža i dediči nebes. L. 1884. je bio gost púšpeka v Pineroli. Drúgi den je púšpek mogeo iti z doma i tak je Don Bosko ostáo sam v púšpekiji. Opodne povabi Don Bosko k obedi dvorjenika i vrtnara, da bi ž njim jela. Prvi se je brano i brano, nato pa Don Bosko pravi: „Kak to, neščeš biti pri meni? Ka, te ne bova mogla biti v nebesaj vkúp celo večnost?“ — To rekši njemi je kazao proti nebi.

Miseo na Boga i ná večnost njemi je bila vzrok, da je pri vsakšem govori podao dúhovno miseo. Markiz Villeneuve se nekda, gda je v Marseille. okoli Don Boska bio zbrani svet francoskih plemenitašov, približa Pavli Alberi i pravi: *Don Bosko prêche toujours!* Don Bosko zmerom predga.

Vodilna miseo njegovoga življenja je bila čast boža i zve-ličanje dúš. Ne je mislo, ne govoró, ne delao kak samo za to. Popunoma posvedočen o tom nadnaravnóm cíli, je iz njega za-jemao nepremagljivo moč, čúdovito mernost i junaško potrplivost v vseh težavah. Zato v njegovom deli toliko blagoslova božega.

„Či naletim na težavo“ — tak Don Bosko — „kakšteč veliko, včinim kak tisti, ki na svojem potúvanji pride do kakše velike pečine i nemre naprej. Či nemrem kamna odkotati, idem prek njega ali pa po dugšem ovinki okoli njega. Včasih pa túdi pústim nedovršeno začnjeno delo, da po nepotrebnóm ne tratim časa, i se lotim drúgoga dela. Ne izpústim pa izpred oči prvoga. Vej znamo, da je čas najbolši zdravnik. Pridejo drúgi časi, drúgi lúdje, težave pa se zmenšajo in raskadijo.“

Živo je v jako težkih časaj. Pa težave so ga ne potrle, pač pa vtrdile v njegovih sklepih. Večkrat so se celo dobromisleči bojali za njega. So bili takši, ki so ga grajali, rekši, da se pre-več vüpa. On pa je merno, vsikdar smehlajoč se, nadalúvao svoje delo. K tomi pripomina púšpek Anfossi: „Več let sam živo kre njegove strani i sam prišeo do prepričanja, da vsi njegovi od-loki neso bili drúgo kak nasveti, štere je on dobivao z nebes.“

Prišeo je vkúp z velikimi politiki, túdi z odkritimi sovražniki, pa nikdar se je ne sramúvao ali bojaó zagovarjati pravice bože i sv. Cerkvi. Njegovo delovanje i govorenje je bilo priprostó, odkritosrčno i vsikdar sloneče na evangelijskom *da-da* i *ne-ne*. To so pri njem vsi občúdovali. Odločen, brezi skažljivosti, je razlagao, proso, ka-rao pa túdi pretio, či je trbelo, a ostao je vsikdar miren. Včasih je túdi njegov glas kazao posebno izrazitost. (Dale).

Kralestvo misijonarov.

Najlepša stran v zgodovini bo gotovo od kralstva misijonarov. To kralstvo se razproštera povsedi, gde so duše, zato bo trpelo, dokeč se ne vistiniti Malahijova prorokba, da se bo povsedi darovala Bogi čista daritev.

Prvi misijonari so bili sv. Trije Krali ali Modri. Gda so prišli v Betlehem počastit bože Dete, jim je Ono samo dalo razsvetljenje i spoznanje, zavrgli so poganstvo. Ešče več. Prišedši nazaj v domovino, so vsaki v svojem kraju med pogani goreče glasili odrešilno delo Novorojenoga Krala sveta.

Oznanujte evangelij vsem stvarjem! To je zapoved boža. To zapoved sv. Cerkev natenkoma vrši, pa jo bo ešče naprej vršila. Kak dolgo? Dokeč si vsi ljudje, zdaj ločeni od morja i gor, različni po jeziki i zvunešnjosti, ne bodo podali roke i molili ke sveta, isto molitev: *Oča naš, ki si v nebesaj . . .*

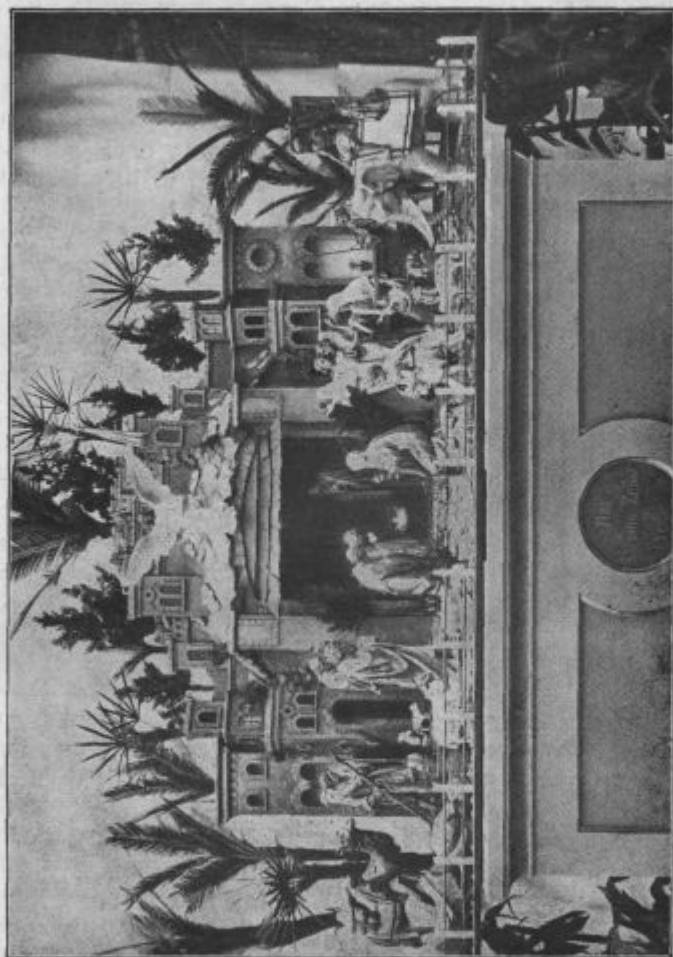
Oznanujte evangelij vsem stvarjem! Ta boža zapoved je tisti nevsehlivi stüdenec, pri šterom se krepčajo naši misijonari za svoje veliko delo. Zato se ne branijo iti v najskrajnejše točda prižigajo svetlost sv. vere nesrečnim poganom.

Oznanjüvanje sv. evangelija je kraleska korona, ki venča misijonara. On ne pozna meje svojega kralstva. Rad bi spreobrnó ves svet. Misijonar prosi Boga, kak negda sv. Frančišek Ksaverski: „Ešče več, o Gospod, ešče več! Mam nevgasljivo žejo po dušah!“ Goreča žela, da bi mogeo kak najštevilnejšim prnesti sv. evangelij, ga napravi junaka. On je zapüsto domovino, domače, se poda v šume i se tam vniči za nesrečne divjake. Za sv. evangelij vmerje pozableni v tujini. To on zna, a ne njemi je žao. Zna tudi, ka do njegove čónte počivale v püstom delešnjem kraju, pa njemi ne žao za to.

Oznanujte evangelij vsem stvarjem! Zapoved božega Odrešenika je odprla apoštolom ono veliko kralstvo, štero se pod vodstvom Sv. Düha zmerom bole razširja. Je to tisto brezmejno kralstvo, šteromi nede nikdar mogoče vmoriti ali pregnati Krala. Niti zemelske niti peklenske moči ne morejo včiniti kralstva misijonarov. Vse so že probali, pa je ne šlo. Kak nekda proti Kristuši, tak se vsaki čas proti tomi kralstvi zdigavle glas: *Iztrebimo ga z zemle . . .* Pa ono žive dale. Na jezere zavor se protivi, da bi zaprlo pot tomi kralstvi, a vendar se kemdale bole širi po vsem sveti. Sinovje otokov i prebivalci šum so pozdravili to kralstvo i vsi ponavljajo reči Caharijeve: „Mi idemo z vami, misijonari, ar smo vidili, da je Bog z vami!“

Kak veličastno je kralstvo misijonarov! Či pišemo zgodovino, moramo najlepše strani posvetiti misijonarom, ar so tej prinesli narodom omiko. Tistomi, ki bi se vüpaó to tajiti, odgovorimo: Sežgi najprle zgodovino, pa potem piši svoje laži!... Verski spomeniki raznih narodov te bodo proglasili za lažlivca... Či ščeš tajiti, da so začetniki omike povsedi misijonari, vniči prle omiko sámó!

To kraljestvo ešče zmerom stoji pa cvete. To nam kažejo dopisi misijonarov. To nam kažejo velike razstave katoličanskih misijonov. To nam nazadnje kažejo velike številke slavnih junakov, ki vsako leto zapuščajo Evropo i se podajajo v tujino, gde se vržejo med nove narode, jim prižigajo svetlost sv. evangelija pa širijo omiko i bože kraljestvo. Idejo po duše s križom v roki, brezi zlata, brezi orožja. Njihov pohod je sveta vojska.

Sv. Trije Krali, prosite Jezušeka, naj povrne pogane.
(Jaslice v Črensovcih.)

S kakšov skrivnostjov razširjajo bože kraljestvo? O, pitajte omikane divjake v Afriki, v Ažiji, v Ameriki, v Oceaniji, pa vam bodo odkrili skrivnost. Divjaki na Kitajskom, v Siami, v Birmaniji pa v Indiji: Beduini, blodeči med Efratom i Jordanom, Sirci i divjaki iz Konga pa Gornjega Nila, Indijanci z ognjene zemle, iz Patagonije, iz Matto Grossa, iz Paraguya, iz Bolivije,

iz Aravkanije, iz Ekvadora, iz Kolumbije, iz Dakote, iz Kanade, iz Alaske i zadnjih točk Grönlandije, vsi vam bodo odgovorili etak: „Misijonar nam je oznanjüvao Kristušov evangelij, on nam je govoril od lübezni, on je napravo med nami čüdo, štera je nad vse čüde, to je čüdo požrtvüvalnosti. Gda smo ga prvič vidili v našoj bližini, smo se radovedno i nezavüпно zbrali okoli njega:

— Što si? odkod prihajaš? ka iščeš? On pa, z očmi, obrnjenimi na križ, nam je pravo: „Prevozo sam morja, prehodo püščave i gore, da sam prišeo k vam: zapüsto sam domovino, drage domaće, hišo, puno veselja: jaz ne želem od vas zlata, ne srebra: prišeo sam k vam, ar vas lübibim, ar želem vašo srečo: jaz sam oča vaših düš, jaz poslanec Jesuša Kristuša, da vas pripelam na pot zveličanja ...“ „Pa zaistino nam je misijonar prineseo srečo. Njegova požrtvüvalnost nam je bila najlepši dokaz, da vči istino ... On nas je navčo poznati i lübiti Boga.“

Kak lepo je kraljestvo misijonarov, štero v senci križa i pri posveti žive vere trdno stoji, se širi, vlevle v svoje podanike omiko, tolaži i trga iz srca tisto, ka je ne dobro.

Pri tom pa ne smemo pozabiti, ka je kraljestvo poganov jako, jako veliko. To kraljestvo ma *prek jezero milijonov düš*. Nad njimi ma strašno moč hüdi düh. Pogani ne poznajo dobro pravoga Boga, nikaj ne vejo od toga, da je Kristuš postao človek tüdi za nje, da je prelejšao svojo krv tüdi za nje. Ne poznajo Marije, ne angelov čuvarov. Pri njih nega Božiča, ne Vüzma, ne cerkve, ne meše.

Vsaki den se od teh nesrečnikov preseli s toga sveta približno 60 jezero düš v — večnost. V kakšo večnost? Ne smemo soditi, ar ne vemo. Le to je gvišno, da se nahajajo te düše v skrajnoj düševnoj nevoli. Mi, ki se veselimo düševnoga bogastva, štero nam je spravo Jesuš Kristuš, mamo sveto düžnost tem nesrečnim poganom pomagati s tem, da kak največ mogoče podpiramo misijone.

— R.

Pismo misijonara g. Jožefa Kereca svojoj materi v Prosečkoj vesi.

Dnes, na den svete Terezije, je 45 let od tistimao, kak si me rodila. Mislim ka si mi zato dala ime Jožef, ar je ta svetnica jako častila svetoga Jožefa; ali pa te je znabiti vodo kakši drugi namen. Naj je bilo kakšte, moj patron, sv. Jožef, me zaistino čüdovito vodi skoz moje dozdajšnje žiýlenje. Minolo je teda 45 let, i dobro znam, ka si dosta pretrpela z menov, i skrbi so te mantrale posebno za časa mojega šolanja. Za vse to sam ti iz srca zahvalen i ti zagotavljam, ka sam vsigdar molo za tebe i se te vsakši den spominam pri svoji molitvaj, posebno pa šče pri sv. daritvi. Dobro znam, ka tüdi ti verno moliš vsakši den za tvojega sina, misijonara, i pri tom, gda se ti za to sinovsko zahva-

lim, te srčno prosim, ka šče nadále moliš za mene. Žnam, ka me samo tvoje goreče molitvi podpirajo v telki nevarnosti, skoz štere me vodijo moji misijonski stopaji. Mislim, ka med šestnajstletnim delüvanjom v poganski misijonaj šče niedno leto nej bilo tak žmetno, kak ravno letošnje. Kelko dugi i nevarni potüvanj sam jaz to leto prehodo, kakše gore i grabe sam prekoračo i se tüdi dvakrat vozo po zburkanom morji i to med bojnimi hajovi i nevarnimi bombami; ali boža previdnost me je dozda v vsigdar zdravoga povrnola na mojo osrednjo postajo v Junnanfu-ji. Zadnjikrat, kda sam bio v Chopa (Šapa) na 1500 metrov visiki goraj, sam meo lepo priliko obiskati s patronom Ly dosta družin ešče divji plemen Meocev i Manov. Kak me je veselilo, ka sam njim lejko gučao od Boga, od nemrtelnosti düše, od nebes, z ednov rečjov od njüve düšne sreče, či sprimejo krščansko vero. Dvakrat v tom leti sam prehodo tüdi Tonkin i lejko pravim pri tom mojem velkom düševnom veselji, ka mi je Bog dao srečo oznanüvati njegov Evangelium vnogim različnim narodom i prehoditi vnogo zemle, pri tom pa mi je dao tüdi znati dvanajst jezikov, ka ešče ležej opravlam to svoje apoštolsko delo med narodi. Dnes, gda pri toj obletnici nekelko premišlavljam, kelko dobrot sam od Boga sprijao, mi pride na misoe tüdi tisti čüden i smejšen dogodek, šteri se je pri mojem rojstvu zgodo v našoj družini, kak si mi ti i moji starejši bratje pripovedavali i naga-jali sledkar, najmre, da je istočasno z menov prišeo na svet v štali nekši teoček i so mi pravili, ka z mene nikdar nikaj nede, ka bom tak zabiti kak volek; ti si me pa tolažila, ka bo te volek daleč po sveti mükao i vnogi ga bodo poslušali . . . I poglednimo, kakša istina je to, kak daleč jaz po sveti müčem i kak različni narodi me poslušajo; tüdi divjaki visikih junnanskih i podtibetskih gor poslušajo moje mükanje. Lüba mati, le moli nadale goreče za mene tak, da bi to mükanje moglo rešiti vnogo-vnogo düš. Vsa moja sreča je v tom, či morem rešiti düše i delati za düše i ne želim si drüge tolažbe na toj zemli. Ne misli si pa, ka moje misijonsko življenje teče samo med takšimi rožicami. O ne! Vnogo je trpljenja i težav, pravo bi, včasi nadčlovečih. Ve se spominaš preganjanja v Taomuni-i, v Shekiji i nato v Shiuchowi i komunistična nevarnost dve leti zaporedoma tü v Yunnanfu-ji. Poleg toga pa potüvanja med roparskimi nevarnostmi, sovražniki na stanüvanji i vsepovsedi, kama nas ponesejo naše misijonske noge. Kelko premagüvanja i trpljenja med potüvanjom i kelko betega z lübezni do drügi si more misijonar nakopati pri takšem napornom deli . . . i ka naj pravim od pomenkanja, stradanja, od lakote, mraza i vročine, kelko moremo prestati. Či mamoo svoje srce pri Bogi i mislimo na trpljenje božega Zveličara, je zaistino vse to nekaj sladkoga za misijonara i se neščem tožiti, pišem ti samo za to, ka s tem naračunam prevnoge dobrote, štere mi je lübi Bog naklonó pri tom mojem šestnajstletnom apoštolskom deli. Žnam, ka me čakajo ešče vnoga i hüjša trpljenja, a vüпам se, ka sam tüdi že pripravljeni vse z veseljom i velkodüšno sprejeti. Že

naprej se njim veselim, ka tak ne bi bio nikaj menje spodoben drugim apoštolom i oznanjivalcom Kristušovoga Evangeliuma. Kak znaš, je sirmastvo i nevolja moja velka herbija na tom sveti. Pa si ne misli, ka me to tere, o ne, to mi davle vsigdar novo veselje za nova djanja. Rad hodim raztrgani i z samo napo punim želodcom, či samo morem s tem kaj dobroga včiniti za druge, ki so ešče vekši sirmacije kak jaz. Znaš, ka me je v Tonkini pred katedralov v Hanoi-ji eden sirmak Anamit, šče precu dobro oblečeni, proso: „Mon Père, je vous prie pour l'amour de Jésus Christ aidez moi, parceque je suis très malheureux...“ Vido se mi je bole klantoš kak sirmak, a proso me je z lübezni do Jezušä Kristušä i zäto sam njemi nej mogeo odrečti; ar pa penez pri sebi nesam meo, sam njemi dao edino süknjo, štero sam meo s sebov. Kak srečen sam, či morem komi kaj pomagati. Zmislite si samo, kelko je tü zapuščene i nevedne mladine, iz štere bodo zagvüšno ednok gorski razbojniki, či njej ne pridemo na pomoč z dobrov vzgojov. Za te sirmake sam že dosta žrtvüvao i njim zidam velko hižo — zavod, kama jih nä stotine lejko vzememo notri i dobro odgojimo. Pri velkoj zgradbi nemam nikše pomoči, vse si morem z velikimi trüdi priboriti. Betonska dela so dokončana i s tem sam prišeo v velke duge, skoro do eden milion dinarov. Pomislite, kakše težke interese morem plačüvati, velko družino hraniti i plačüvati mesečno plačo vučitelom šest-razredne lüdske šole itd. Vse to je edno velko breme za ednoga tak maloga človeka, a te zagotavljam, ka je to breme meni tüdi sladko i lahko, čiravno sam jako osamljeni i ne vem, kama se naj obrnem za pomoč. Vse to mi je šče ne pobelilo moje duge brade i moj düh je vsigdar veseli v Gospodi, ar znam, da samo za Njega i njegovo čäst delam. Tak vidiš, draga mati, da se ti nej trbe bojati za mene pri vsem tom, nego samo goreče moli za svojega sina misijonara, ka me bo lübi Bog ešče dale čüvao i vodo v svojo vekšo čäst i rešenje moje i vnogi drügi düš. 25. novembra bo tvoj god. Dovoli, da ti že zdaj čestitam i te zagotavljam, da se te bom na poseben način spominao i bom na te den darüvao za tebe sveto daritev. Proso bom sv. Katarino, naj te čüva ešče vnoga leta zdravo i veselo v Gospodi. Kda pa pride čas, ka bo konec našega zemelskoga potüvanja, se bova pa oba vešela srečala v srečnoj večnosti. Tam ne bo več ne težav i ne trpljenja, tam bo samo veselje, sama sreča, pravo blaženstvo.

Tüdi za Božične svetke ti želem vse najboše, čeravno so ešče daleč. A pot s Kitajskoga v Jugoslavijo je tüdi duga i bodo komaj pravočasno prišla moja voščila. Naj ti lübo Betlehemsko Dete prinese dosta božega blagoslova i veselja, ka boš srečno preživela svojo starost, puna rajske zadovolnosti že tü na zemli.

Prisrčno te pozdravljam i ti ostanem vsigdar tvoj lübeči sin i misijonar S. S.

Kerec Joško,
apoštolski proprefekt.

Pripomba. Pismo je dospelo komaj zdaj k novomi leli na ime g. urednika M. Lista, ki so je potem srečnoj materi v Prosečko ves odposlali. S pismenim dovoljenjom g. misijonara je pa objavimo v našem listi.